

que Leibnitii hypothesis lubrica est via ad idealismum, quo omnis materia tamquam inutilis existentia negatur. Et re quidem ipsa a Cartesii & Leibnitii temporibus plures in hunc absurdum errorem prolapso sunt, atque etiam aliqui in aliud adhuc absurdiorum, quem Egoismum vocant, delirantes scilicet propriam duntaxat sui ipsius existentiam certo cognitam esse.

Hæ sunt gravissimæ difficultates utriusque hypothesi communes. Verum gravioribus incommodis laborat Leibnitiana hypothesis, eaque est omnino rejicenda. Et quidem in hac hypothesi nullum est corpus inter & animam commercium, anima se habet veluti automaton spirituale, corpus autem velut automaton materiale; ac proinde motus corporei a voluntate nequaquam penderent, sed forent absolute necessarii, id eoque & necessariae forent volitiones nostræ, quæ cum motibus corporeis harmonia quadam, sine ulla tamen dependentia, colligatae finguntur. Tandem matuzæ hujus societatis inter corpus & animam nobis intime conscientii sumus, nec eam minus clare novimus, quam proprii corporis existentiam. Porro si constans ac perpetuum conscientia nostræ testimonium illusionibus atque fallaciis obnoxium esse possit, jam nihil certum est, & universalis Pyrrhonismus inducitur. Ergo probatae manent singulæ Conclusionis partes, quæ quidem ex solvendis objectionibus magis ac magis confirmabuntur.

Objic. Impossibile omnino est substantiam